

Protokol o hodnocení diplomové práce

Název práce: Ilustrovaná kniha Vlakové neštěstí

Práci předložil(a) student(ka): BcA. Markéta Smékalová

Studijní obor a specializace: Ilustrace a grafický design,
specializace Ilustrace

Hodnocení oponenta práce:

Práci hodnotil(a): akad. mal. Renáta Fučíková

(u externích hodnotitelů uveďte též kontaktní adresu pracoviště)

1. Cíl práce

(a jeho naplnění):

Markéta Smékalová svůj cíl – tedy zobrazit prostřednictvím nadsázky kouzlo cestování vlakem – splnila beze zbytku.

2. Technologická specifika

(technická inovace):

Podle vlastních slov ilustrátorka opustila vyzkoušené techniky a postupy. Pracovala v klasických technikách tisku z výšky.

3. Přínos práce pro daný obor

Vznikla svébytná bibliofilie.

4. Silné stránky díla

Markéta pracovala s klasickými prostředky, s karikaturou převedenou do grafiky. Dosáhla tak dosti výrazného účinku.

Oceňuji i hledání správného výrazu, jisté ušpiněnosti, která evokuje cestování českými vlaky.

5. Slabé stránky díla

Za slabší považuji stylizaci v části zvané Svačináři. Markéta neodolala a neubránila se pokušení poněkud vulgarizovat proces polykání, naštěstí nepřekročila hranici dobrého vkusu.

6. Hodnocení a navrhovaná známka

(výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

navržená známka: VÝBORNĚ

Jakmile vezmeme do ruky knihu „Vlaková neštěstí“ a zalistujeme, neomylně nám před očima defilují grafiky Váchalovy, ale i rané kresby Josefa Lady nebo Františka Bidla. Váchal prosakuje z části o spáčích, druzí dva ze záchodových eskapád.

Nepředpokládám, že by se byla Markéta záměrně pokoušela vzdát poctu těmto velikánům české grafiky i karikatury, ale v její upřímné snaze vyjádřit se k dění kolem sebe se jí to docela podařilo.

Začnu částí, kterou považuji za trochu méně vydařenou, přestože nijak neohrožuje celek knihy. Svačináři stopami po odrytém materiálu i vícebarevností odkazují k dalšímu, ale žijícímu, klasikovi české grafiky: k Michalu Cihlářovi. Scény, které trapnou situaci v okamžiku po jídání svačiny na veřejnosti spíše konstatují, než aby ji karikaturně parafrázovaly, považuji za silnější.

Další část – Spáči – vyvolává atmosféru potemnělého biografu. V zeleném morbidním přítmi se choulí váchalovské postavy. Soucítěně jim promineme tu a tam určitou anatomickou nepřesnost. Jde přece o expresi. Univerzální prostředí omšelých koženkových sedaček se stává scénou pro dřímající antickou tragédii.

Za graficky nejzdařilejší považuji Záchodovou akrobacii. Stylizace postav a dynamická linka, kterou jsou předloženy, slučuje sto let starou poetiku se současnými reáliemi. V této části vzniká prostor pro šťavnatou římskou komedii nebo renesanční pouliční frašku. Zdánlivě lidový humor zde však mistrně balancuje nad propastí obscénnosti. Každý z nás někdy cestoval, každý z nás podobné situace zažil. Proto jejich záznam přijímáme s vědoucím úsměvem.

Pokud se Markéta Smékalová vydá touto cestou, ať už v ilustraci nebo ve volné grafice, můžeme se od ní dočkat výrazných počinů.

Datum: 20. 5. 2017

Podpis:

Pozn.: Při nedostatku místa přiložte nový list

Tisk oboustranný